

Arrest

nr. 162 701 van 24 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Administratieve Vereenvoudiging van 8 september 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Nederlandse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 10 februari 1987.

Op 5 juli 2012 vraagt de verzoekende partij een verklaring van inschrijving als beschikker van toereikende bestaansmiddelen aan.

Op 5 juli 2012 vraagt de minderjarige zoon van de verzoekende partij een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van bloedverwant in de neerdalende lijn aan.

Op 13 maart 2015 vraagt de verzoekende partij een verklaring van inschrijving als beschikker van toereikende bestaansmiddelen aan.

Op 13 maart 2015 vraagt de minderjarige zoon van de verzoekende partij een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van bloedverwant in de neerdalende lijn aan

Op 8 september 2015 neemt de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 13/03/2015 werd ingediend door: Naam: P., K. C. [...], Nationaliteit: Nederland; Geboortedatum: [...], Geboorteplaats: [...], Identificatienummer in het Rijksregister: [...], Verblijvende te [...]

+ kind: B. K.G. L. [...] geboren op 15/05/2011, nationaliteit Nederland om de volgende reden geweigerd:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 13/03/2015 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als houder van toereikende bestaansmiddelen. Ter staving van die aanvraag legde betrokkene de volgende documenten voor: uitkeringsspecificaties participatiewet, arbeidsovereenkomsten bepaalde tijd op basis van nulurencontract met uitgestelde prestatieplicht, loonfiches, bewijs ziektekostenverzekering.

Wanneer we de voorgelegde documenten nader analyseren, stellen we vast dat betrokkene heden haar bestaansmiddelen haalt uit een tewerkstelling in Nederland. Betrokkene blijkt meer bepaald aan de slag via een arbeidsovereenkomst met uitgestelde prestatieplicht.

De voorgelegde arbeidsovereenkomsten hebben de vorm aangenomen van een 'nulurencontract' waar er geen afspraak gemaakt wordt over het aantal uren dat je moet werken of de werktijden. Als we de arbeidsovereenkomst van mevrouw bekijken merken we op dat werkgever alleen gehouden is werknemer op te roepen indien er voor zover er werkzaamheden zijn waarvoor de werknemer in aanmerking komt. Hiervan is sprake wanneer, er ten gevolge van afwezigheid van de vaste krachten wegens ziekte, verlof, vakantie of anderszins behoefte is aan extra arbeidskrachten.

In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen dient rekening gehouden te worden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening wordt gehouden met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten laste zijn. Betrokkene wordt verondersteld te bewijzen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (artikel 40§4, eerste lid, 2° en artikel 40§4, tweede lid van de wet van 15/12/1980).

Gezien de aard van het contract waarbij de inkomsten van betrokkene afhangen van de oproepen door de werkgever en de hoogte van de inkomsten bijgevolg sterk kan variëren, zijn de bestaansmiddelen naar de toekomst toe onvoldoende gegarandeerd om te kunnen stellen dat er bewezen is dat zij kan voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel. Tevens legt betrokkene ook uitkeringsspecificaties participatiewet voor van maart 2015 en mei 2015. De voorwaarde tot het bekomen van voornoemde uitkering is woonachtig zijn in Nederland. Aangezien betrokkene zich op 09/06/2015 heeft uitgeschreven in Nederland heeft zij geen recht meer op bovenvermelde uitkering. Gezien al deze elementen dient het recht op lang verblijf aan betrokkene geweigerd te worden.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinéa, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als houder van toereikende bestaansmiddelen aangevraagd op 13/03/2015 haar geweigerd werd en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.

De aanvraag voor een verklaring van inschrijving voor het minderjarig kind B. K. G. L. [...] (°15/05/2011) kan evenmin worden toegestaan. Aan de moeder in functie van wie de aanvraag werd ingediend, werd

zelf het verblijfsrecht geweigerd. Bijgevolg kan het kind zich niet bij hem voegen, zoals bepaald in artikel 40bis, §2,3 van de wet van 15/12/1980

Op 12 november 2015 vraagt de verzoekende partij een verklaring van inschrijving aan in de hoedanigheid van werknemer.

2. Over de gevolgen van de aanvraag van 12 november 2015 van een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van werknemer ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.1. Uit informatie verkregen van de verwerende partij blijkt dat de verzoekende partij op 12 november 2015 een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van werknemer heeft aangevraagd. Ter terechtzitting geeft de verwerende partij aan dat de verzoekende partij in het bezit is van een attest van immatriculatie. Voorts wordt ter terechtzitting betoogd: *“De advocaat van de verwerende betoogt dat een AI een louter gedogen uitmaakt tot een beslissing komt en dat dit geen verblijfsrecht uitmaakt en geen afbreuk kan doen aan een eerder rechtsgeldig genomen bevel. Over de feiten die nadien aan het licht zijn gekomen, met name een arbeidsovereenkomst waarbij wel wordt voldaan aan de vereisten, stelt de advocaat van de verwerende partij dat dit evenmin afbreuk kan doen aan de gegevens die destijds aan de gemachtigde werden voorgelegd. Toen was er sprake van een ‘nul uren-overeenkomst’, dwz geen prestaties, zodat de bestreden beslissing geldig werd genomen. De advocaat van de verzoekende partij meent dat een AI de impliciete verdwijning van het bevel uit het rechtsverkeer tot gevolg heeft. De verwerende partij repliceert nog dat het bestreden bevel werd genomen omwille van het feit dat verzoekster langer in België verblijft dan haar is toegestaan en zij niet beschikt over een geldig verblijfsdocument. Het bestreden bevel werd geldig genomen.”*

2.2. In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt werd het betreden bevel om het grondgebied te verlaten niet gegeven omdat de verzoekende partij niet beschikt over een geldig verblijfsdocument, maar omdat zij langer in het Rijk verblijft dan haar is toegestaan. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunt enkel op artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Echter op 12 november 2015 vraagt de verzoekende partij een verblijfskaart als burger van de Unie aan, met name in de hoedanigheid van werknemer. In tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt kan *in casu* de afgifte van een attest van immatriculatie niet beschouwd worden als het louter gedogen van de verzoekende partij op het grondgebied tot een beslissing met betrekking tot haar aanvraag van 12 november 2015 wordt genomen. Het betreft immers een burger van de Unie die kenbaar heeft gemaakt dat ze haar recht op vrij verkeer als werknemer wenst uit te oefenen. Haar recht op vrij verkeer als werknemer ontstaat niet door de afgifte van een verblijfskaart nadat de verwerende partij haar aanvraag onderzocht heeft. In dit verband heeft het Hof van Justitie in zijn arrest van 23 maart 2006 met nummer C-408/03 in punt 63 uitdrukkelijk gesteld dat de afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een lidstaat niet moet worden beschouwd als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een andere lidstaat uit het oogpunt van de bepalingen van gemeenschapsrecht vaststelt. In voormeld arrest benadrukt het Hof van Justitie ook dat *“Het krachtens artikel 18 EG erkende recht van verblijf [...] echter niet onvoorwaardelijk, [is] zodat het aan de burgers van de Unie staat het bewijs te leveren dat zij voldoen aan de dienaangaande door de relevante gemeenschapsbepalingen gestelde voorwaarden.”* en dat *“Enkel ingeval de onderdaan van een lidstaat niet kan bewijzen dat aan die voorwaarden is voldaan, [...] de lidstaat van ontvangst een maatregel tot uitzetting [mag] treffen binnen de door het gemeenschapsrecht gestelde grenzen (zie in die zin arrest van 17 februari 2005, Oulane, C-215/03, Jurispr. blz. I-1215, punt 55) (...) Een dergelijke maatregel van automatische verwijdering doet af aan het wezen zelf van het verblijfsrecht, dat rechtstreeks door het gemeenschapsrecht wordt verleend. Zelfs indien een lidstaat in voorkomend geval een maatregel van verwijdering kan treffen indien een onderdaan van een lidstaat niet in staat is binnen een bepaalde termijn de documenten over te leggen waaruit blijkt dat hij aan de gestelde financiële voorwaarden voldoet, wordt de maatregel van verwijdering, als bedoeld in de Belgische wetgeving, onevenredig omdat hij automatisch is. Immers, omdat het bevel tot verwijdering automatisch is, kan onder die wettelijke regeling geen rekening worden gehouden met de redenen waarom de betrokkene de vereiste administratieve handelingen niet heeft verricht, of met het feit dat hij eventueel toch in staat is aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden waarvan het gemeenschapsrecht zijn verblijfsrecht afhankelijk stelt.”* (HvJ van 23 maart 2006, C-408/03, Commissie t. Koninkrijk België, 2006, punten 64, 66, 68 en 69).

Vervolgens preciseert het Hof van Justitie in zijn arrest van 17 september 2009 gekend onder nummer C-242/06 in overweging 59: *“Hoe dan ook heeft het Hof reeds eerder verklaard dat een door de nationale autoriteiten afgegeven verblijfsvergunning slechts declaratoire en bewijstechnische waarde heeft, en dat de lidstaten weliswaar de bevoegdheid hebben, te eisen dat op hun grondgebied aanwezige vreemdelingen over een geldige verblijfstitel beschikken en tijdig een aanvraag om verlenging daarvan indienen, en in beginsel de niet-nakoming van dergelijke verplichtingen kunnen bestraffen, maar dit neemt niet weg dat de lidstaten in dit verband geen maatregelen mogen nemen die onevenredig zijn aan vergelijkbare nationale situaties (zie arrest van 16 maart 2000, Ergat, C-329/97, Jurispr. blz. I-1487, punten 52, 55, 56, 61 en 62).”*

Gelet op de aanvraag van 12 november 2015 en het gegeven dat de verzoekende partij heden in het bezit is van een attest van immatriculatie, kan de verzoekende partij heden niet meer het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de hoofdvaststelling dat zij zich op illegale wijze in het Rijk bevindt op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij kan geen abstractie maken van voormeld rechtsfeit, met name het gegeven dat de verzoekende partij op 12 november 2015 kenbaar heeft gemaakt dat ze haar recht op vrij verkeer als werknemer wenst uit te oefenen.

Daargelaten de vraag of de afgifte van een attest van immatriculatie al dan niet de impliciete intrekking van het bestreden bevel tot gevolg heeft, is het aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden bevel uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig gegeven werd of niet. De Raad merkt hierbij op dat niets de verwerende partij verhindert om opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren aan verzoekende partij indien zij niet bewijst dat zij voldoet aan de voorwaarden van het gemeenschapsrecht.

Voormelde vaststelling laat echter niet toe te concluderen dat ook de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met enig gebrek is behept waardoor deze evenzeer dient te worden vernietigd. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (zie RvV 23 december 2013, AV, nrs. 115.993 en 115.995 en RvS 15 januari 2014, nr. 226.065 en RvS 23 januari 2014, nrs. 226.182 t.e.m. 226.185).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht.

3.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiele motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid besluit tot weigering van het verblijfsrecht als burger van de Europese Unie, met bevel om het grondgebied te verlaten, om volgende redenen (stuk 1):

[...]

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid het verblijfsrecht van verzoekster dan ook weigert nu verzoekster niet zou aantonen aan het statuut van beschikker van voldoende bestaansmiddelen te voldoen, nu zij in Nederland wordt tewerkgesteld op basis van een nulurencontract;

Dat er derhalve geen betwisting bestaat dat het inkomen hetgeen verzoekster verwerft voldoende is, doch er enkel wordt geoordeeld dat deze inkomsten niet stabiel zouden zijn, nu deze voortvloeien uit een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur en meer bepaald uit een nulurencontract;

Dat uit de voorgelegde stukken nochtans blijkt dat verzoekster, zonder enige onderbreking, is tewerkgesteld gedurende meer dan 1 jaar;

Dat de neergelegde arbeidsovereenkomst bovendien een duurtijd heeft van 6 maanden en slechts verstrijkt op 17 november 2015, met name op een ogenblik waarop verzoekster reeds 1,5 jaar continue

zal zijn tewerkgesteld en waarna deze naar alle waarschijnlijkheid nog zal worden verlengd, opnieuw voor een periode van minimaal 6 maanden;

Dat er dan ook bezwaarlijk kan worden geoordeeld dat de inkomsten van verzoekster niet stabiel zouden zijn, louter en alleen omdat deze verworven worden uit een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur;

Dat arbeidsovereenkomsten van onbepaalde duur overigens eveneens ten allen tijde kunnen worden opgezegd;

Dat verzoekster dan ook wel degelijk aantoont over voldoende stabiele inkomsten te beschikken, teneinde haarzelf en haar kinderen te kunnen onderhouden, teneinde niet ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook totaal onredelijk optreedt door de aanvraag van verzoekster af te wijzen, nu zij niet zou aantonen over voldoende stabiele bestaansmiddelen zou beschikken, nu er enkel een nulurencontract werd ondertekend;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij het nemen van haar beslissing alle elementen van het dossier in ogenschouw dient te nemen en te beoordelen, hetgeen in casu overduidelijk is nagelaten, nu zij zich enkel en alleen baseert op de recent afgesloten arbeidsovereenkomst van bepaalde duur, terwijl de overige documenten eveneens aantonen dat verzoekster sedert augustus 2014 werd tewerkgesteld op continue basis;

Dat hoewel deze tewerkstellingen niet actueel meer zijn, hiermee wel degelijk rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van de stabiliteit van de bestaansmiddelen, nu deze immers aantonen dat verzoekster meer dan 1 jaar ononderbroken werd tewerkgesteld;

Dat redenering van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid er dan ook op zou neerkomen dat er een bijkomende voorwaarde zou worden toegevoegd aan artikel 40 van de Vreemdelingenwet, met name het hebben van een vast contract, hetgeen uiteraard niet kan;

Dat het bovendien niet ter zake doet om als EU-werknemer te worden beschouwd of er tewerkstelling is in dag-week of jaarcontracten en of dit al dan niet tewerkstelling van bepaalde of onbepaalde duur betreft;

Dat teneinde van voldoende bestaansmiddelen te kunnen spreken er geen referentiebedrag is voorzien, doch er wel rekening mag worden gehouden met de aard en de regelmatigheid van de inkomsten;

Dat verzoekster dan ook op geen enkel ogenblik een onredelijke belasting zal vormen voor de sociale bijstand;

Dat verzoekster dan ook wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;"

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de determinerende juridische en feitelijke overwegingen op een eenvoudige wijze in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen. Er wordt immers met verwijzing naar artikel 40, §4, lid 1, 2° en lid 2 van de Vreemdelingenwet op een duidelijke wijze aangegeven waarom het verblijf aan verzoekster wordt geweigerd en met verwijzing naar artikel 7, lid 1, 2° van de Vreemdelingenwet verduidelijkt waarom verzoekster bevolen wordt het grondgebied te verlaten. In de bestreden beslissing wordt met verwijzing naar artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet tevens verduidelijkt waarom het verblijf aan het minderjarig kind van verzoekster niet wordt toegestaan.

Uit het verzoekschrift blijkt overigens dat verzoekster die determinerende motieven kent, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Verzoekster toont geen schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

"Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen". (RvV, 29 maart 2012, nr. 78.303)

In de bestreden beslissing wordt onder meer het volgende gesteld:

"Betrokkene diende op 13/032015 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als houder van toereikende bestaansmiddelen. Ter staving van die aanvraag legde betrokkene de volgende documenten voor: uitkeringsspecificaties participatiewet, arbeidsovereenkomsten bepaalde tijd op basis van nulurencontract met uitgesteld prestatieplicht, loonfiches, bewijs ziektekostenverzekering.

Wanneer we de voorgelegde documenten analyseren, stellen we vast dat betrokkene heden haar bestaansmiddelen haalt uit een tewerkstelling in Nederland. Betrokkene blijkt meer bepaald aan de slag via een arbeidsovereenkomst met uitgestelde prestatieplicht.

De voorgelegde arbeidsovereenkomsten hebben de vorm aangenomen van een 'nulurencontract' waar er geen afspraak gemaakt wordt over het aantal uren dat je moet werken of de werktijden. Als we de arbeidsovereenkomst van mevrouw bekijken merken we op dat werkgever alleen gehouden is werknemer op te roepen indien er voor zover er werkzaamheden zijn waarvoor de werknemer in aanmerking komt. Hiervan is er sprake wanneer, er ten gevolge van afwezigheid van de vaste krachten wegens ziekte, verlof, vakantie of anderszins behoefte is aan arbeidskrachten.

(...)

Gezien de aard van het contract waarbij de inkomsten van betrokkene afhangen van de oproepen door de werkgever en de hoogte van de inkomsten bijgevolg sterk kan variëren, zijn de bestaansmiddelen naar de toekomst toe onvoldoende gegarandeerd om te kunnen stellen dat er bewezen is dat zij kan voorkomen ten laste te komen van sociale bijstandstelsel. Tevens legt betrokkene ook uitkeringsspecificaties participatiewet voor van maart 2015 en mei 2015. De voorwaarde tot het bekomen van voornoemde uitkering is woonachtig zijn in Nederland. Aangezien betrokkene zich op 09/06/2015 heeft uitgeschreven in Nederland heeft zij geen recht meer op bovenvermelde uitkering.

Gezien al deze elementen dient het recht op lang verblijf aan betrokkene geweigerd te worden."

Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat voormelde overwegingen kennelijk foutief of onredelijk zouden zijn.

In tegenstelling tot wat zij voorhoudt, blijkt uit de eerste paragraaf dat er wel degelijk rekening heeft gehouden met beide arbeidsovereenkomsten die door verzoekster werden voorgelegd.

Waar verzoekster stelt dat verwerende partij zich enkel en alleen baseert op de recent afgesloten arbeidsovereenkomst van bepaalde duur terwijl de overige documenten eveneens aantonen dat verzoekster sedert augustus 2014 op continue basis en ononderbroken werd tewerkgesteld, dient te worden opgemerkt dat dit betoog geen steun vindt in het administratief dossier. Uit de door verzoekster voorgelegde stukken, met name de loonfiches, mag niet blijken dat zij sinds augustus 2014 elke maand prestaties heeft verricht. Uit die stukken mag evenmin blijken dat op een continue basis en voor een gelijk aantal uren per maand tewerkgesteld werd.

Met dit betoog doet verzoekster dan ook geen afbreuk aan de overwegingen opgenomen in de bestreden beslissing.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat de neergelegde arbeidsovereenkomst die op 17 november 2015 verstrijkt naar alle waarschijnlijkheid zal worden verlengd, dient te worden opgemerkt dat zij ter zake uitgaat van een louter hypothetische situatie en voorbijgaat aan het feit dat de thans bestreden beslissing dateert van 8 september 2015. De thans bestreden beslissing dient te worden beoordeeld aan de hand van gegevens waarover verwerende partij beschikte op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen.

Met dit betoog doet verzoekster evenmin afbreuk aan de overwegingen opgenomen in de bestreden beslissing.

De overwegingen betreffende de uitkeringen die in het kader van de participatiewet werden betaald, wordt in het verzoekschrift niet betwist.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoekster met haar betoog niet aantoont met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de thans bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening zou hebben gehouden, noch dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld. Verzoekster toont evenmin aan dat er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van die beslissing.

Het middel is ongegrond."

3.1.3. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van voornoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De

Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing is gesteund.

In essentie stelt het middel dat de verzoekende partij wel degelijk dient te worden beschouwd als beschikker van voldoende bestaansmiddelen daar zij al gedurende meer dan 1 jaar, zonder onderbreking, werkzaam is, daar haar overeenkomst slechts verstrijkt op 17 november 2015 en haar overeenkomst naar alle waarschijnlijkheid opnieuw zal worden verlengd.

Artikel 40, § 4, 2° van de Vreemdelingenwet luidt op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing:

“§ 4

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing volgende documenten voorlegde betreffende haar bestaansmiddelen:

- uitkeringsspecificatie participatiewet maart 2015,
- salarisspecificatie (verschilstrook) van 29 januari 2015 voor de periode december 2014, salarisspecificatie (originele strook) van [onleesbare datum en bedrag], salarisspecificatie (verschil strook) van [onleesbare datum], salarisspecificatie (vervangende strook) van 24 december 2014 voor de periode november 2014, salarisspecificatie (verschilstrook) van 28 april 2015 voor de periode maart 2015, salarisspecificatie (verschilstrook) van 29 mei 2015 voor de periode april 2015, salarisspecificatie (verschilstrook) van 28 april 2015 voor de periode april 2015, salarisspecificatie (originele strook) van 29 mei 2015 voor de periode mei 2015, salarisspecificatie (verschilstrook) van 26 juni 2015 voor de periode mei 2015, salarisspecificatie (originele strook) van 26 juni 2015 voor de periode mei 2015, salarisspecificatie (verschilstrook) van 29 juli 2015 voor de periode juni 2015, salarisspecificatie (originele strook) van 29 juli 2015 voor de periode juni 2015
- uitkeringsspecificatie participatiewet mei 2015,
- een 1° arbeidsovereenkomst met een uitgestelde prestatieplicht – voor bepaalde tijd ondertekend op 19 augustus 2014 met indiensttreding op 18 augustus 2014 en van rechtswege eindigend op 17 maart 2015;
- een 2° arbeidsovereenkomst met een uitgestelde prestatieplicht, voor bepaalde tijd, ondertekend op 11 februari 2015,
- attest van inschrijving bij het ziekenfonds.

De verzoekende partij stelt terecht dat overeenkomsten van onbepaalde duur te allen tijde kunnen worden opgezegd. Dit is echter niet de essentie van de voorliggende problematiek, daar de verzoekende partij een recht op verblijf als beschikker van voldoende bestaansmiddelen wil verwerven. Bijgevolg dient de verzoekende partij aan te tonen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het Belgische sociale bijstandstelsel.

De arbeidsovereenkomst stipuleert uitdrukkelijk dat de werkgever de werknemer oproept als hij werk voor de werknemer heeft. De werkgever bepaalt wanneer, hoe lang en waar de arbeid door de werknemer moet worden verricht. Zoals de verwerende partij stelt, kan uit de voorgelegde documenten geenszins worden afgeleid dat de tewerkstelling van de verzoekende partij regelmatig is en dat er dus sprake zou zijn van een regelmatige bron van inkomsten. Uit de arbeidsovereenkomst blijkt dit geenszins nu er geen garantie op werk is voorzien en de voorgelegde loonstroken gaan over een beperkte periode. De verwerende partij kon derhalve over deze beperkt voorgedragen bewijsstukken op kennelijk redelijke wijze oordelen dat niet bewezen voorkomt dat de verzoekende partij voldoende bestaansmiddelen heeft en niet ten laste komt te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Daarenboven heeft de verzoekende partij in Nederland *in casu* reeds tweemaal bijstand gekregen omdat ze niet genoeg verdiende om in haar eigen levensonderhoud en dat van haar minderjarig kind te

voorzien. In dit verband wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet weerlegt dat “de voorwaarde tot het bekomen van voornoemde uitkering is woonachtig zijn in Nederland. Aangezien betrokkene zich op 09/06/2015 heeft uitgeschreven in Nederland heeft zij geen recht meer op bovenvermelde uitkering.”

Waar de verzoekende partij stelt dat zij sinds meer dan een jaar ononderbroken is tewerkgesteld, dient toch te worden vastgesteld dat ook deze tewerkstelling op basis van een oproepcontract was, en dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing niet voldoende bewijsstukken heeft neergelegd die aantonen dat ze sinds meer dan jaar ononderbroken heeft gewerkt op basis van voormeld contract. Er liggen geen inkomsten voor die de verklaringen van de verzoekende partij onderbouwen. Het is dan ook geheel onduidelijk of de verzoekende partij is opgeroepen om te werken en of zij inkomsten heeft verworven.

Zoals de verzoekende partij aanstipt, mag er om van voldoende bestaansmiddelen te kunnen spreken enkel rekening worden gehouden met de aard en de regelmatigheid van de inkomsten, maar net daar wringt het. De verzoekende partij toont met dit oproepcontract en de enkele loonstroken niet aan dat zij over regelmatige inkomsten beschikt. Voorts weerlegt de verzoekende partij ook het motief niet dat ze reeds tweemaal bijstand heeft gekregen onder de participatiewet.

Waar zij stelt dat zij op geen enkel moment een onredelijke belasting zal vormen voor de sociale bijstand is dit een loutere premisse die niet met het minste begin van bewijs aannemelijk wordt gemaakt.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen onjuist zijn genomen of op kennelijk onredelijke wijze. Een schending van artikel 40, § 4, 2° van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Administratieve Vereenvoudiging van 8 september 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen in de mate dat het is gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Administratieve Vereenvoudiging van 8 september 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS